EMANUEL POPE

VOODOO CHILD

INIMĂ DE JAVRĂ

Copyright © Emanuel Pope, 2017

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sau folosită sub nici o formă sau din orice motiv fără acordul autorului.

Tipărit la Editura PIM, Iaşi 2017

emanuel pope

Voodoo child

REPUBLICA ARTELOR
CITITOR DE POEZIE

lui Francisc

”Well I stand up
next to a mountain,
and I chop it down
with the edge of my hand,
Well I pick up
all the pieces
and make an island
might even raise
just a little sand
‘Cause I’m a voodoo child,
Lord knows
I’m a voodoo child”

(Jimmy Hendrix - Voodoo Child)

Mulţumiri:

Mariei Sava. nemuritoare, cu gratitudine.
De asemeni, cu admiraţie, artistului Harry Manx.
Grafică interioară: Ana Ciurescu, colaj - Ana Ciurescu & Francisc Alexandru.

slava deşartă

" O vom găsi agăţată...
şi la vorbire multă şi la tăcere.
(...) Astfel slava deşartă se ascunde
şi la cel ce se sileşte să alcătuiască stihuri
şi poezii cu meşteşug
spre a-i ieşi vestea că este poet. "
*(Părintele Cleopa – "***Despre vise şi vedenii***")*

Am visat că nu mai visam!
ca într-un somn greu pierdut
eram aruncat printre ape
şi toate numai mie îmi vorbeau
cu limbile lor încâlcite şi lichide
într-un fel cât se poate de mortal.
Mă depărtam ca un trunchi desprins de mal
când zdruncinat, când scufundat
de vorbele lor,
când aruncat peste vâltoarea vreunei cascade.
Urcam sau poate doar coboram
şi în tot timpul ăsta uitam, uitam...
uitam locul naşterii dar şi vârful muntelui
ce obişnuia să-mi spună ceva
la fel pădurea... Ce anume? Nu-mi puteam aminti

şi o mulţime de lucruri se micşorau cu
fiecare clipă în ochii mei,
iar eu tot nu puteam decide
căreia dintre ele să mă ofer total,
căreia dintre ele să mă dedic
şi între timp, putrezeam.
Mai întâi, pe calea apelor înfuriate mi
s-au dus hainele
pe urmă, în ritm neliniştitor
ca într-o leprozerie, strat după strat,
am început să pierd din pieile
ce-mi acopereau trupul
peşti mari sosiţi din cine ştie ce adâncuri
murdare
le prinseseră gustul
şi de-acum odată cu ele smulgeau şi
bucăţi bune din carnea
altădată îngrijită cu atâta temei
”Mă lepăd!” ...” Mă lepăd!” strigam eu de
frică
şi tinereţea mea odată de poveste
se lepăda şi ea de mine
iar eu, între timp, nici nu muream şi nici
nu trăiam
făceam doar aşa, cum s-ar spune, pluta
pe oase
şi oasele mele la rândul lor pe alte resor-
turi
de nebănuit până la descărnare.
Mult nu mai aveam, ştiam
şi visam că nu voi mai putea visa
niciodată
cel puţin până nu atingeam punctul de
limită

-de jos sau de sus-
oricum de imponderabilitate,
îmi spuneam eu,
ca să mă-mpac
şi, odată şi odată,
una din curvele astea de ape
din milă sau din silă
tot îmi va face semnul crucii pe spate
şi mă va elibera de mine
cu sau fără oase
cu sau fără unu ori două poeme
(nu foarte bune,
ci numai atât cât să le roadă câinii iuţi din fire până-ntr-un minut)
vor lua cu toate drumul gârlei
iar sufletul, cristosul lui de suflet!,
se va ridica până la urmă
şi va pleca unde are el de plecat
numai că eu tot nu puteam decide
căreia dintre ape să mă dedic total
deşi ceva începusem să pricep cât de cât
din toate câte se-ngrămădeau să urmeze
şi mi-aş fi dorit măcar acum
un stop-cadru undeva,
ca fiecare om speriat
când se simte neputincios,
oriunde în toată această cădere ori urcuş
(cine ar fi putut şti cu siguranţă?) nu avea importanţă
oricum uitam din ce în ce mai abrupt
mi-aş fi dorit să pot revedea, să mai pot analiza unde am greşit,
dar devenise imposibil.

În cuprinsul acestor ape
până şi timpul se arcuise uşor
şi era cazul de-acum
să-ncep să arunc peste bord,
din lucrurile aşa-zis mai ”sofisticate”:
case şi prietenii, frate şi părinţi
-doar nu-i puteam lua cu mine pe o insulă
care se scufundă-
şi toate sentimentele umane şi toată slava
deşartă a încercărilor mele
iubirile, desigur, pe ele oricum le-am bănuit
dintotdeauna că ar avea un conţinut ridicat
de fiere şi plumb, apoi divorţul şi aşa-numita
mea renaştere de la 40 de ani
apoi imaginea copilului meu şi a presupusului
său viitor.
Gol-goluţ înaintam, însă, cu aceeaşi viteză
şi deja mă-ntrebam dacă nu-mi scăpase ceva,
iar eu încă nu puteam decide
căreia dintre ape să mă ofer
şi din nou un urcuş
şi din nou o cădere de apă
şi iarăşi un perete crescând lângă tâmpla mea.
Oare cât putea creşte- îmi ziceam-
trecusem şi la lucrurile extrem de uşoare
doar, doar voi mai câştiga clipe.
Lângă ureche timpul îmi zbârnâia
ca aripile unei libelule
şi am văzut-o şi pe ea, uşoară, părăsindu-mă
răpită de ape
copilăria mea (...) nu spun”dulce”,
dar fără ea cum să fi fost restul
când doar pe ea o avusesem;

putrezeam repede, demenţial de repede,
aş putea spune,
şi îmi dădeam seama că, în definitiv,
numai eu mă iubisem
cu o asemenea disperare
(şi poate nişte autori obscuri din secolul trecut)
încât nicio altă greaţă din lume nu mi-ar fi putut acum îndepărta
noul gust de mine.
Şi vomitam, vomitam
vomitam până şi uitarea,
iar oasele probabil că mi se albiseră destul
- nici vorbă să miroasă a mir-
Şi gândul m-a dus către şobolanul ăla alb
pe care îl găsisem într-o vară la Londra
înecat într-un butoi cu apă, după luni şi luni de zile de captivitate,
(ce bizară vietate mai e şi memoria asta în om!-
altceva aş fi vrut să-mi pot aminti
poate florile de câmp sau oile păscute
odată pe dealurile de la Mărăcineni)

dar nu!

...urmam eu,
fără nicio diferenţă,
ba, dimpotrivă.
Cel puţin prin moarte şobolanul ăla
se înnobilase cumva.

nimic n-a ajutat

fiului meu, Francisc

Nimic n-a ajutat şi acum îmi este clar:
n-am fost un tată bun, copile,
toţi anii mei plecaţi n-au ajutat
cum n-au ajutat nici tribulaţiile mele
în faţa unei cetăţi înnebunite
de bani, indolenţă şi minciună
şi nici obolul crunt plătit
în anii de-nceput ai urgiei
nimic, nimic n-a ajutat!
Nici truda,
nici nesomnul,
nici curajul,
nici inspiraţia,
şi nici ruşinea,
nici umilinţa care a hrănit atâţia ani un dor,
dar nici iubirea, nebunia ei,
şi nici măcar ticăloşia mea...
Greşit a fost
tot ce-am făcut de la-nceput
şi până la sfârşit,
greşit am ars zadarnic
la piept de pasăre zăludă
foc magic care naşte neîntreruptă viaţă:
a Tinereţii Nemurire!

Lumea întotdeauna s-a construit
altundeva,
mereu altundeva,
dincolo de mine
mai repede şi mult mai bine
...pentru tine.

Însă toată viaţa am visat
şi voi visa:
PACEA galbenă şi roditoare a pământului meu,
florile ei de soare,
oţelul zilelor şi platoşa grea
căpătând rugina narciselor târzii
în umbra vişinului din grădină;
morţii neamului meu împăcaţi
jucând ţintar pe cheiul Brăilei,
iar peste ape şi ape privind
n-am vrut să mai văd
nicio mamă fluturându-şi năframa sufletului
spre copilul ce-i pleacă.

Aşa am visat:
în licoarea vinului cules din bolta casei în tihnă
lumina stelelor să coboare odată cu noaptea
liniştea şi bucuria semenilor mei
fericirea lucrului înfăptuit pentru ţară.

Am visat,
dar nici măcar asta n-a ajutat...
De aceea, îţi spun şi-ţi cer iertare acum:
”:*n-am fost un tată bun*”
şi am greşit

crescând la rândul meu,
în trupul patriei mele,
în trupul tău,
un nou conchistador.

Dar nu te întrista, băiete,
de limbuţia unui bătrân
hrănit de seva altor vremuri
e doar taifasul unui om nebun
cu-n timp şi o lume ce-l închide.
Tu arzi şi drept priveşte-ţi zarea,
îndreaptă-te spre nava ta,
LIBER
la bordul ei te aşteaptă VISUL,
un ţărm aflat mereu
altundeva,
departe,

pururi dincolo de mine.

somnul unui faun

IERI, mi-am înfăşurat
cremenea copitelor în blană de linx,
trupul de faun în o mie de piei,
gura spurcată mi-am zidit-o cu lut
şi peste văpaia ochilor vii
am aruncat cu grijă,
fără să supăr vreun rid,
faţa mieroasă
a poporului meu.

Aşa am purces la drum...

Răsfirat peste văi,
Duhul Apelor Domoale respira
ca un glas sugrumat.

...ajuns în coasta Ta de munte,
în zăpada paşilor Tăi mi-am găsit adăpost
şi ca o fiară vicleană m-am culcat acolo
ca să pot asculta,
cu urechi fine de lup,
vocea Pământului şuierând
prin rănile Tale.

Răsfirat peste văi,
glas alungat,
Duhul Apelor Domoale aţipise şi el...

” - De AZI începând,
- l-am auzit vorbind-
lumea se va schimba cumplit:
cerbii cei vii vor fugi în mormânt
cerul va naşte tigri flămânzi,
mamele-prunci în cutii,
prin prundişul izvoarelor seci
aurul vieţii va curge-n zadar,
munţii sleiţi vor cădea în genunchi.
drumurile toate se vor bate în cap,
vor orbi,
năruit va cădea OMUL,
sub umbra din zi.”

Răsfirat peste văi,
Duhul Apelor Domoale
amuţise

aerodrom

Numai depărtarea ajută motoarelor
morţii
înstrăinarea şi pierduta copilărie,
călătoriile ucise
şi toate renunţările,
iubirile trădate, prieteniile frânte,
cărţile citite şi uitate
ce ne-au îmblânzit scârba sufletului,
apoi căderile, genunchii slabi, coloana
ramolită,
picturile privite ca-ntr-o zare
la care nimeni nu mai ajunge vreodată,
cântecele fredonate în gând ca izolarea
şi orice poem însoţit de aroma fricii
sorbit dimineaţa pe stomacul gol.

Aţi văzut un sicriu cum aleargă pe stradă?
ca un glonte ieşit pe ţeavă:
vâââjjjjjjjjjjjjj !
Ce magic vehicol
capsula asta blestemată!
cum dispar din faţa ei imperfecţiunile,
indecenţa vitrinelor, zgomotul străzilor,
lăsând loc doar zborului.
Wow!
cum ştie moartea să ascundă în aşchiile
sale
(fără să dea nimic de bănuit)

cea mai râvnită dintre tehnologii
cum dorm în răşina nodurilor sale,
învinse, tomurile ştiinţei
şi cele mai aventuroase cuvinte
...
3 minute şi 20 de secunde
ştim toţi că va fi un zbor reuşit
fără escală
2 minute şi 30 de secunde
...
2 minute şi 10 secunde
...
ne apropiem de 55 de secunde
...
am trecut de 44 de secunde
mai avem 30 de secunde
25
am trecut de 20
15
...
12
11
10
9
...
secvenţa ultimei fărâme din viaţă
...
6
5
4
tout va bien!
motoarele morţii se aprind
accelerează
0,0000!

Ce grozav moment!

24 din 24,
o viaţă întreagă
de pregătire asiduă
fiecare în dreptul său
extrem de concentrat
o singură Călătorie
traficul este intens
capsule individuale părăsesc neîntrerupt
Pământul.
Aerodromul- o jerbă de scântei,
dar nicio problemă,
numai durerea,
ca un mic cutremur,
zgâlţâie din când în când,
geamurile unor locuințe...

Ce vajnică aeronavă e orice sicriu,
cu aerul unei misiuni gen Apollo 11,
„un pas mic pentru om, un pas mare ...”
Mister şi dezgust călător
şi odată cu el
sufletul
levitând neştiut,
ca un sâmbure mic
de astronaut
neaflat,
nevăzut,
negustat
undeva....
unii spun: „*a plecat*”,
alţii spun: „*s-a dus*...”

vinul cel mai greu

„ ... omul e mai nemernic decât piatra.
Aceasta e incapabilă să refuze căldura.
Omul o refuză.”

(Panait Istrati)

După el, se spune,
vine cea mai cumplită tristeţe
şi însingurare
ce seamănă la chip
doar cu semnele idioate de punctuaţie.

După el, nimic nu se mai poate bea...
deşi gura-ţi arde,
deşi inima-ţi urlă,
el e singurul vin
făcut să rămână suspendat
cu un etaj mai sus
ca o mare moartă fără înscrisuri
aşezată în scobitura de javră
a pieptului.

Glasul lui te ascunde
-nu e niciodată unul blând-
şi ai toate şansele
să te îneci
chiar şi aşa
fără prea multă băutură.

Acesta e cel mai greu vin:
vinul prieteniei care se stinge
în fața ta.

ce-a fost mai greu a trecut

Vă rog, scoateţi mai repede
mortu' ăla de la gheaţă
împodobit ca moş crăciun,
mortul ăla cu un milion de braţe
electorale
însetat de circ, furt, mită şi fum
şi de vieţile noastre toate.
-suspansul întotdeauna ucide poporul
mai ceva ca apa "izvoarelor dulci"-
Canibali, aşadar, începeţi marşul în
stradă
sărbătorind 26 de ani în delir
toţi ca unul şi unul ca ziua de ieri
cine vrea o găseşte
mizilic aşteptând la fiesta unui trib de
golani.

Să vă fie alegerile-n ţară
geamparale în clinchet de bani,
viaţa anunţă că părăseşte România de la
linia întâi
ne priveşte pe toţi printr-un geam
(cum altfel?!)
scârbită!

la unii în obraz, nu de ieri, pielea a-
nceput să crape
....dar crăpătură, frate!
Zău că nu-ţi mai vine să mori cu boul tău
în braţe!

1939 -
anul unor ”fructe” ciudate

poem dedicat omului necesar,
Vladimir Tismăneanu

1939 a fost un an mort înainte de-a se naşte
atât pentru mine, dar, mai ales,
pentru familia mea de maimuţe
şi asta a fost prima mea experienţă de viaţă de care-mi aduc aminte:
eram viu- sau cel puţin aşa credeam-
iar el sta şi mă privea cu minutele sale imobile
drept în ochi ca un ceas de gheaţă
şi nu-nţelegeam defel cum cineva se poate bucura
şi cum se poate juca cu un asemenea monstru.

În schimb,
toţi ai mei păreau fericiţi,
căzuse prima zăpadă şi odată cu ea
din copaci cobora în şuvoi
în “rod” neîntrerupt: “fructele mâniei”
(le numiseră aşa după opera de inspiraţie a nu ştiu cărui
hidalgo american)
-un fel de rodii din carne şi sânge
împodobite cu pene verzi-galbene de struţ-

unchii şi verii mei alergau după ele hămesiţi
până şi laptele din ţâţa mamei
avea de-acum ceva din gustul acelor fructe infecte
Numai eu vomitam nonstop
şi din timp în timp îl auzeam pe tata spunând:
" ţâncul se va obişnui şi el în curând "
Tot atunci, am văzut-o pe Ea şezând
într-o margine a junglei
ţinându-se-n braţe.
Zăpada şi noile fructe nu îndrăzneau să vină până-n apropierea ei
se mângâia şi se alina singură, sărmana,
ca şi cum ar fi alintat sau ar fi mângâiat un copil părăsit
sau cum sta Maica Domnului în icoane şi-l plângea pe Isus.
Trupul îi era învelit cu o pelerină roşie
cum numai în poveşti,
rănit, poartă orice împarat roşu
ca să nu fie confundat de cititorii grăbiţi cu împăratul cel rău...verde.
Eu o priveam temător printre ferigi
ca o maimuţică uimită
(ce poate să fie în mintea unui copil?
dar în inima lui?!)
şi nu scoteam un cuvânt.
În jurul meu, încet-încet, zăpadă se topea

şi fructele alea jegoase
întârziau cumva în spatele meu ca într-o vamă.

Mai târziu, am aflat că nu am fost
singurul care a privit-o atunci
şi încă o dată i-am dat dreptate bunicii:
‘’ niciodată nu ştii ce ochi ascunde o junglă!’’
şi un timp m-am bucurat de mărturia celuilalt privitor
peste ani apreciat ca un artist neînţeles
dar numai până azi...
când lucrarea i-a fost achiziţionată de un necunoscut,
prin telefon la o licitaţie,
pentru suma de 8.005.000 $.
.....
Însă eu ştiu cine e misteriosul ei cumpărător:
desigur, e ‘’împăratul verde’’!

Acum, mă uit pe cer să văd dacă nu va ninge din nou,
dacă nu va coborî „şuvoiul de rod” neîntrerupt
peste jungla mea.
-un fel de rodii din carne şi sânge
împodobite cu pene verzi-galbene de struţ-
cum s-a mai întâmplat
şi nu doar o singură dată.

Curtea miracolelor pustiitoare şi reci

Hai, aruncă-”ţi” şapca în cinstea
viitorului,
dezbracă-”ţi” haina – moştenire de
familie cu petlițe,
cămaşa (n-are importanţă culoarea),
nădragii, restul lucrurilor obosite de tine,
şi, gol cum te-a făcut mumă-”ta”,
scufundă-”te” în masa lichidă a oricărui
bulevard
printre corpurile semenilor tăi
ca să le poţi simţi
într-un mod cât mai eficient
prezenţa.
Apoi, ca nou,
dezinfectat,
de 2500
sau de 4200 de ori
de toate bolile pe care le-ai acumulat prin
tot felul de artificii media
urcă pe clădirea consiliului municipal
ca un înger fără aripi, fără şanse
şi aşteaptă să priveşti de acolo
circul ce va sosi în oraşul tău
în luna iunie:

“Luna dihăniilor
devenite
peste noapte...mici”

Ţes viermii noapte, mamă!

...
Ţes viermii noapte, mamă,
şi-n dudul ţării mele plouă, plouă
de seara până dimineaţa
iar şi iar...
Ca o gogoaşă de mătase e ziua binefacerii lor
cu toate surorile ei curve, cu tot ce va urma
printre fuioarele de întuneric şi de sfadă.
Zâmbesc amar şi mă ascund, cum ştiţi că sunt:
dement şi certăreţ
om de nimic, leneş-naiv, beţiv
între voi beau
neîmpăcat, nemângâiat în dulcele-culcuş,
al vostru de lapte
şi ca în burta mamei mele renegate
îmi adun, zi după zi, rugăciunile
o dată şi încă o dată
-totdeauna pe cele de ieri le-am uitat zilei de azi-
le spun oricum,
aşa cum îmi vin,
deh! solitar! vopsit în albastru,
în ultra-marin cu sclipiri de sidef,
iar gura mea e o meduză

expusă-n aerul unui circ
alături de mormintele unor fanarioţi noi ...de tip roman
(ştim, desigur, unde le-a fost şi le este capul
...dar chiar şi aşa
de ce nimeni nu ne spune nimic
despre poziţia verticală a picioarelor?!)
Bolind, vomitând,
îmi sprijin fruntea de rămăşiţa de credinţă,
apoi de mobil (nimeni nu poate să-mi reproşeze)
încerc chiar şi numărul de urgenţă: 999
şi de sandalele unui alt "otoman"
-un expatriat de nerecunoscut acum-
rege şi poet al unui alt tărâm
Ovidiu...
şi-mi spun NU!
apoi şi altora spun tot: NU!
şi tuturor apoi -NUşiNU!
bând pe datorie patriotică
am înghiţit destul numai vin acru
barbar cânta... (femeia aceea însă a plecat şi ea demult de la noi din bar
...în străinătate
Italia, Spania, Anglia- excursii)
demenţa mea şi-a celorlalţi eroi din crâşmă
trece lejer de 40 %
fără sentimentalisme uşoare,
asta este şi vârsta mea
nicio invidie
(nebunia ca şi tinereţea nu cunoaşte limite,
poezia, în schimb, e cu totul şi cu totul altceva)

pe cei de 20 de ani îi rog să aştepte puţin
gura asta o mai sorb şi voi fi gata,
întotdeauna treptele m-au obosit teribil
la întoarcere,
pentru că am fost şi rămân un om iubit
toată viaţa,
ca un terorist prins târziu, duminică, în
pânza ziarelor de scandal
am figura ştearsă a unuia care a murit
demult
simt cum mă trec fiorii fericirii alene
şi tuturor le nasc fără nicio greutate, în
absolut,
poeme de la dreapta la stânga
şi de la stânga la dreapta,
-poemele muncii mele de trântor-
Cum dracu să nu mă iubească şi
şi cum să nu se "îngrijească" de mine
când le spun cu atâta sinceritate
cât sunt de parveniţi şi de ipocriţi
de reduşi mintal şi de vânduţi pe o bucată
de zinc
hoţi, parşivi, lipsiţi de sentimente
lingăi, răutăcioşi, neputincioşi în inimă
lor slabă
orbi, cum numai pruncii ar mai avea
motiv să fie:
"-Ţurţuraşul mamei, hoţul tatei,
...sărmanul meu copil născut fără suflet"

.....
Grijania voastră
de puişori de crocodili
-născuţişialăptaţilasânulunorcurve-

cum aţi ajuns voi azi, toţi,
"domnilor"
...nici măcar golani!

viitorul poartă aripi

Tot ce s-a putut vedea s-a văzut:
ne-am îmbătat din nou... cu firea
şi am ales puşcăriaşi!
De-acum nu va mai putea urma
decât un exerciţiu continuu
şi apoi... perfecţiunea:
alţi 26 de ani cu noi metode de jaf şi
acoperire
pe care-i vom termina ca şi azi,
sărbătorind laolaltă, la final, un alt
record mondial:
vom alege-n fruntea ţării UN MORT!
unul împuşcat, bâlbâit
- chiar dacă limba-i de lemn i-a mai
putrezit între timp,
îi vom scoate mai întâi de la odihnă capu'
şi-l vom scutura puţin de praf
şi de alte microorganisme pungaşe,
peste coaste îi vom trece de două, trei ori
peria de sârmă
să-i şteargă urmele de gloanţe,
îi vom pune apoi frumos astrahanul
negru-n cap
şi aşa, cu alai, în consens democratic,
îl vom urca din nou în balconul său.
Mândriei noastre, atunci, din piept,
pe loc îi vor creşte "aripi"

NENUMĂRATE ARIPI...DE MUŞTE !
până şi viitorului îi vor creşte aripi
fiind un copil docil.
.....
Spune-mi, tu, cititorule,
dacă pentru faza asta
nu merită să arunci la gunoi 52 de ani de viaţă?
Pentru faza asta şi atât...
numai când te gândeşti cum se vor scutura de ciudă şi scârbă-n mormânt
Bulgakov, Kafka, Platonov şi Marquez
cum dracu' să nu te mândreşti şi noaptea
că eşti român
în România începutului de secol XXI ?!

...mama ei de literatură,
de istorie trăită degeaba,
de oameni şi de viaţă
asemeni!

afară din cetate!

Tot ce am trăit până la 47 de ani nu a fost viaţă,
iar de-acum încolo ...va fi şi mai puţin.
Zeii nu mi-au fost şi nici nu m-au dorit aproape
şi tot ce m-a bucurat sau întristat
sub ochii mei s-a risipit ca o nălucă.
Nu am urmat cortegiul lor până la capăt
iar miezului lumii i-am stat mereu departe,
privirea mea n-a cunoscut lumina
şi nici întunericul
şi trupului meu nu i-a fost dat să simtă
‘’ca pe carnea lui’’
(vorba unui alt poet ascuns)
fierul încins al adevărului roşu marcând Umanitatea.
Toate lucrurile în care am crezut şi cred
-ieri şi azi-
au fost şi au rămas doar umbre
şi numai umbrei lor m-am închinat frenetic.
Şi totuşi, iată, încă mă numesc „om viu”.
Câtă ruşine!
degeaba mă trezesc acum
în anii bătrâneţii
cercetător şi revoltat
-poetului nu-i este îngăduit nici 30 de ani să se împlinească -

degeaba rimele-mi sunt azi aşa de bune soaţe
şi ochiul lumii-l fac să mă privească.
Oh! cât de slabă-i e privirea
în versul firii ei dansând
zilnic mă-mbrac ca un cadavru.

Cel care spune şi se simte mort
să fie înlăturat cu pietre din cetate!

Agaţă-mi, Doamne, Tu, clopotul de gât
şi zvârle-mă dincolo de ziduri
porcul, omul şi actorul
cu lepra unei tinereţi fără izbândă
doar pietrelor să le vorbească
şi cu iubirea sa atât de trâmbiţată
prin venele-i deschise
deşertul să-l hrănească.

Aşa să se-mplinească pentru toţi poeţii rodul
ce-au risipit trecând prin apa vieţii tinereţea
fără izbândă pentru alţii!

the Saturday who took me from Somme to Gherla

"Nu există iertare şi nici îndurare
pentru un popor cucerit
de diavolul uitării"

(zicere personală)

Today, Saturday evening
I' ve met a friend in the pub
76 years old fellow, half English- half Irish
an retired rugby player
who this summer went
to Somme, France
with all his childrens, cousins and grandnephews
from England, Ireland, America and Canada
26 of them- to see how their grand-grandfather is doing there now
death at 30 years in 1916
in the trench of mud and humanity's battle.
I was listen to him
and all the drink was too short for me
so the music band in the "Whisper Wheel"

Mc Can private soldier
was one of the Durkheim Infantry Regiment
living his Irland back
with no hope to survive
what a mesmerize story, no?
and I' ve heard an angel

from above the ceilling

with beautiful wings
seven of them

talking with me
and I was talking with him:

Zis-a:

-Strigarea e mare şi păcatul
cumplit e de greu.
pogorî-mă-voi deci să văd dacă faptele
sunt cu adevărat
aşa cum s-a suit până la noi strigarea
împotriva lor,
iar de nu, să ştiu.

- Pierde-vei, oare, pe cel drept ca şi pe cel păcătos,
încât să se întâmple celui drept ce se întâmplă celui nelegiuit?
Poate în cetatea mea să fie cincizeci de drepţi:
pierde-i-vei, oare, şi nu vei cruţa tot locul meu
pentru cei cincizeci de drepţi, de se vor afla în cetate?

Zis-a arhanghelul:

- De voi găsi în cetatea ta cincizeci de
drepţi
numind cinzeci de martiri căzuţi în
temniţele comuniste
voi cruţa pentru ei toată cetatea
şi tot locul tău.

Şi am a zis:
- Iată, cutez să vorbesc, eu, care sunt pulbere şi cenuşă!
poate că lipsesc cinci din cincizeci de drepţi; poate să fie numai patruzeci şi cinci; pentru lipsa a cinci pierde-vei, oare, toată cetatea mea?

- Nu o voi pierde de voi găsi acolo
patruzeci şi cinci de drepţi.

- Dar de se vor găsi acolo numai patruzeci de drepţi?

- Nu o voi pierde pentru cei patruzeci!

- Dar de se vor găsi acolo numai treizeci de drepţi?

- Nu o voi pierde de voi găsi acolo
treizeci.

- Poate că se vor găsi acolo numai douăzeci de drepţi.

Şi răspuns-a Arhanghelul:

- Nu o voi pierde pentru douăzeci".

Am insistat deşi nu credeam că vor fi :
- Dar de se vor găsi acolo numai zece drepţi?

Iar Arhanghelul a zis:
- Pentru cei zece nu o voi pierde.

I was trembling after this
and all fears came in my mind
my soul was like an empty shopping bag
on the London's street:
- Please God! give me some hope!
My people are so weak!

Trei lucruri despre care azi trebuie vorbit rar şi în şoaptă

Mariei

Despre trei lucruri trebuie vorbit, azi, cât
mai rar şi în şoaptă:
Pacea să nu o sperie nimeni şi Moartea
să nu o grăbească
vinul vieţii se cere de-acum
băut în altă parte
tot mai departe de pământul ce amestecă
tot
într-o pastă a ruşinii şi neînţelegerii
însă o mie de galioane de s-ar porni cu el
pe mare
mâine s-ar scufunda toate şi niciuna nu
s-ar mai întoarce
...atât e de greu!

Desigur, există şi acolo
cel puţin o mie de primejdii şi o mie de
prădători ai vieţii
şi printre colţii lor uriaşi ridicându-se ca
vertebrele oţelite
ale unor stânci din mare
numai navigatorii cu adevărat sinucigaşi
mai pot avea norocul
unei călătorii împlinite...
Şi dacă nici în văzduh şi nici în apă

atunci unde să-şi mai găsească un loc
Spiritul Omului până la Marea Sa Trecere
refuzat fiind de Lume?

Despre trei lucruri trebuie vorbit rar şi în şoaptă:
Pacea să nu o sperie şi **Moartea** să nu o grăbească nimeni
încrederea de o vei aşeza azi pe o piatră sub soarele **Omeniei** cine-i va culege primul lacrimile?

Şi încă prin satele ce-şi sting dogoarea-n mare
pescari obosiţi mai aduc odată cu seara
în plasele lor printre alge şi peşti,
prinse cu dinţii, frânturi de poeme
toate vorbind despre cei ce se sting departe,
pe ape străine,
bând vinul vieţii cel greu,
lustruindu-şi căderea şi moartea
cu fineţe şi zel
gândind la semenii lor
neîncetat
ca **Prietenia Omului**
să nu...

Ierusalime, Ierusalime

”Tu ai scos laude şi din gura copiilor...”

(Evanghelia dupa Matei)

Ierusalime, Ierusalime,
cetate a mirilor arşi!
ce vierme-ţi adoarme în tâmplă
şi-n casele noastre ce duh rău a-nnoptat?
Ierusalime, cetate în flăcări,
cine a pus stăpânire pe străzile-ţi albe
şi cine chipul cel blând ţi-a-ntristat?
ce monstru aripa şi-a-ntins deasupra templului tău
şi cine iubirea din leagăn ţi-a luat?

Ierusalime, Ierusalime,
cetate amară ca un dor nealinat
cugetul meu în temniţa tăcerilor tale pe un rug arde
şi-n umbra ce ne desparte tristeţile
ca-ntr-un blestem
cineva ne câştigă doar cu nopţile noastre de plâns.
...de ce taci?
copiii îţi pleacă, Ierusalime,
în şir de torţe vii
-ca un abur dintr-o pâine dospită sufletul lor către cer se ridică-

Ierusalime, Ierusalime, răspunde-mi, tu,
dalbă cetate!
Trupu-ţi măcinat de durere
în cuvinte şi lacrimi în veci să-l spălăm...
dar cum să-ţi vorbim
şi cum să-ţi cântăm,
să ne auzi, Ierusalime, de durere brăzdat?
Plângem şi rămânem singuri...tot mai
singuri
singuri.

dezinfectarea sănătăţii ţării

”Este mai bine să fii porcul lui Irod,
decât fiul lui!”
Împăratul Augustus după “Saturnalia”, autor
Macrobius (cca. 400 d. Hr.)

azi, îngrijorat, am aşezat starea sănătăţii
naţiei mele *
într-o urnă şi fără milă
am turnat deasupra ei un dezinfectant
diluat de 2500 de ori
sau
de 4200 de ori
nu mai ştiu
pentru că totul îmi devenise dintr-odată
nespus de neclar
şi, speriat de efect, am încercat apoi
o lună-ntreagă
să scot apa din ea
...cu pumnu’:

Eu sunt copilul nr. Xxxxxxxxx222 trecut
prin dezinfectare
şi am avut 800 de grame la evaporare
de aceea mi-a fost imposibil să las
o urmă vizibilă a trecerii mele
prin spaţiul imaculat

al mapele voastre ministeriale
...deşi mi-am dorit.
dar,
într-un fel modest,
am contribuit şi eu
la pib-ul ţării mele:
...cu viaţa mea.
cineva drag a investit în ea
altcineva a consumat-o
şi altcineva m-a exportat.
dar am adus profit
şi, implicit, prin taxe
bani la bugetul naţional
acum vă-ntreb
de aici, de unde sunt ...rece:
INFANTICIZILOR,
vă mai pot ajuta şi cu altceva?

...şi ca într-un final de film mut
am ajuns tot unde eram:
repetitivi fără scăpare
după '89, mineriade şi colectiv,
la aceeaşi impecabilă răsplată,
la pânza albă
a unei memorii înduioşător de gingaşă,
naţională,
ce ne acoperă morţii cu...
ceaţă.
Nimic în plus.
Doar încă un număr misterios ca şi cele-lalte
care nu ne interesează
pentru că dintotdeauna au existat

politicieni cu firi sensibile de artişti
- et non Deus -
precum şi ţări barbare,
în care pruncii,- orfanii aerului -
au fost sacrificaţi şi maceraţi

ca mieii.

** Art. 34 – Dreptul la ocrotirea sănătăţii*
(1) Dreptul la ocrotirea sănătăţii este garantat.
(2) Statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei şi a sănătăţii publice.
(3) Organizarea asistenţei medicale şi a sistemului de asigurări sociale pentru boală, accidente, maternitate şi recuperare, controlul exercitării profesiilor medicale şi a activităţilor paramedicale, precum şi alte măsuri de protecţie a sănătăţii fizice şi mentale a persoanei se stabilesc potrivit legii.
(Constituţia României)

Numai nopţile...

Numai nopţile mi se aliniază la fel-
rimele niciodată, iar iubirile nici atât.
Ca disperarea unor soldaţi în luptă
sub semnul unei înfrângeri continue
fiecare zi pe care o trăiesc nu e decât un
rest
pe lângă alte resturi şi o sumă de palavre
de care mă pot lipsi fericit.
Dar nu mă plâng.
Lecţiile mi le-am învăţat trăind
pe lângă propria-mi ghenă de gunoi
şi, de azi, nu mai ating nimic
din ce-i stricat sau pute
şi nici nu mă reped să smulg
prada din gura şobolanilor mei.

Oh, tulbure speranţă,
fără acoolul tău aş fi murit de mult
şi azi când beau de tine
la fel mă agăţ tăcut
ca de iubirea unei curve
cu ea să-mi pot spăla pe ascuns
şi mâinile şi chipul şi năpasta,
dar e din ce în ce mai greu
...inspir, inspir până la greaţă
iar când expir
vomit
vomit, vomit, vomit
până devin de gheaţă.

La moartea lui Umberto Eco

Se spune că la moartea lui Umberto Eco
Conspiraţia Universală ar fi plâns ori ar fi râs,
dar de nimic nu poţi fi sigur
când vine vorba de ea.
Un lucru însă este cert şi, anume,
declaraţia ei din primele ore de la
dispariţia marelui semiotician:

"Nu v-am spus niciodată nici că sunt rasistă şi nici antisemită
Pentru ca asta ţine mai mult de structura mea moştenită prin naştere
şi mai puţin de stările mele de femeie duplicitară,
Dar n-aş fi crezut că voi ajunge până aici, încât să recunosc pentru prima oară că sunt tristă
...Azi mi-a murit cel mai bun prieten şi singurul
care m-a înţeles.

Vă mulţumesc! ..."

toţi aceşti călăreţi

De azi începând,
vom încăleca norii
-pe cei mai aprigi, mai făţarnici
mai negri şi mai de neîndurat, aici, pe pământ-
şi-i vom călări turbaţi
până vom scoate untul din ei
sufletul şi limba lor de foc
...şi cu ea vom pârjoli pământul.

De umerii lor vom atârna tot mai greu
şi cu noi odată toată greutatea unei civilizaţii
cultivând moartea tacit
zorindu-i mereu, salivând,
le vom lăsa ca semn
cu unghii îngheţate de foame, frică şi vânt
în carnea lor de abur şi fum
numele nostru întreg:
PROSTIA UMANĂ.

Ori ei, ori noi!
-oamenii mileniului trei-
victorioşi dar înfrânţi
dansând ameţiţi
în vârtejul propriilor noastre cuvinte
vom sări apărând ce nu ştim
când apucând coama unuia aici,

când abandonând în alt loc un nor
vlăguit,
şi cu sentimentul datoriei împlinite
toţi, dar absolut toţi,
vom înfige adânc
lancea de foc în inima de jertfă a Omului.

...şi abia atunci,
peste jarul nestins
se va ivi în maramă, plâns,
chipul celor ce au alăptat
toţi aceşti călăreţi.

Ziua decisivă a Judecăţii Morilor asupra muritorului meu ”eu”

lui Joni

Azi au venit morile,
cum vin ele doar de două
sau de trei ori într-o viaţă,
şi la întâlnirea dintre ape
despletite cu trup greu de femei muncite
şi-au săltat pietrele toate,
şi desculţe au aluncat printre ape.
Unele erau mai hotărâte, altele
mai timide
şi de-ndată acolo au început a sporovăi
despre mine:

”Ştiu că nu merită - a spus cea mai
fericită dintre ele-
şi mai ştiu că până şi-n universul lui e un
om mic.”
”Adevărat- a spus cea care stătea cu
streaşina mai aproape de mal-
dar poate nici noi nu i-am oferit destul
timp.”
”Aşa este!- a sărit cu gura şi cea care
jucăuşă
scotea cu braţele-mpreunate roată
volbura din mijlocul apei-

omul nostru este doar un copil şi atât."
"Copil sau nu, noi, înţeleptele, risipim apa
degeaba cu el !" a concluzionat cea care era
cea mai bătrână moară.
Mult mai bine ar fi să-l frângem şi să-i trecem
peste umeri cât mai iute apa."
"Dar de unde atâta grabă, surioară?"-
a întrebat şi alta
ce părea cumva mai gânditoare.
...Şi eu, în timpul ăsta,
visam cum mă prefăceam într-un peşte
mic, exotic,
într-unul roşcovan si cu pistrui
şi cum eram tare mândru de părul meu coafat
nou într-un coc
vopsit în alb şi ridicat peste solzii mei de aur
ca un turn de fildeş
în care trăia un cerceluş drag de argint viu şi
nevătămat
ca-ntr-un somn absolut hipnotizat
cu el treceam, împreună,
aşa cum ar trece un om beat cu mintea lui şi
cu ochii închişi pe lângă moarte
printre pietrele şi picioarele lor
şi inhalam acolo cu nesaţ prin branhiile toate
căscate ca o gură de copil
un miros puternic de ţâţă şi lapte,
iar creierul meu mic şi lipsit de memorie
zău că-l simţeam cum turba de fericire.

Şi uite, aşa creşteam amândoi
unu' cu altu'
ca doi într-o placentă
...o dată şi încă o dată!

atât de repede...

Cât de repede să mă pot schimba
şi cât de repede să nu mă uit,
câte zile să nu petrec şi câte nopţi
să n-adorm
cât de repede să mă trezesc ţintă privind
spre ea,
viaţa mea, ca o după-amiază de iarnă
trecând
cu ninsorile ei pufăind ca o locomotivă
veche de hârtie,
creponată, dintr-un vis japonez
urcând muntele de-acum din faţa mea
spre locul unde doar un tigru alb o mai
aşteaptă liniştit,
iar el nu vânează niciodată poeme.
Eu atât de repede să mă pot scrie,
atât de repede visele să nu mi le mint
şi tot atât de repede să alerg, să muncesc
să iubesc şi să cunosc
şi să ucid la rândul meu
până nu dispare totul din faţa mea
repede...

Omul de la Argamum

Alung praful de pe hârtie, îl mătur bine
cu pleoapele
şi printre ruine, cu mâinile asudate
în lumina lunii- palidă oglindă- îi curăţ
grijuliu marginile
de ierburile uitării.
- Vezi, bunicule! şi eu îmi curăţ ograda
aşa cum m-ai învăţat să fac:
dau una câte una din buruieni deoparte
şi scap apoi de ele cu nopţile mele
arzându-le.
Mă vei întreba, aici, printre ruine singur,
la ce-mi mai foloseşte bucata asta de
hârtie.
- Pământul e de vină, bunicule,
pământul!
de două zile s-a hotărât să fugă şi ca să nu
mi-l pierd
...scriu, scriu, bunicule,
şi printre rânduri,
din nou copil,
mă ascund de frică.

25 septembrie 2016

despre animale şi oameni

„Măreţia şi progresul moral al unei societăţi
nu pot fi judecate decât după modul în care îşi
tratează animalele"

Mahatma Gandhi

Azi cineva m-a contrariat
spunându-mi că nu se pun pe facebook
pozele căţeilor, la aniversare,
ca şi când ar exista o diferenţă esenţială
ce mie îmi scapă
între oameni şi animale
între sentimente, în genere, şi toţi cei ce
le pot împărtăşi.
Şi atunci care să fie deosebirea?
În defintiv, şi poemele mele nu sunt decât
tot nişte jigodii
care dau bine în poză
cu botic şi floace
şi de a căror naştere mă bucur şi o anunţ
asemeni
în speranţa tulburată şi turbată
că undeva, cineva
le va înţelege
deşi, nici ele nu amintesc despre nimic
imediat şi uman,
(vorba unei prietene indience)
şi atunci îmi revin şi îmi spun
că toate încercările mele

n-au fost şi nu sunt nimic altceva
decât vorbirea câinelui meu trecută prin
cuvintele mele
ori traducerea expresiei ochilor
ori felul în care mă tulbur când îi vorbesc
ca unui om,
propria mea aproximaţie trăind
într-o asemenea vecinătate misterioasă
şi nobilă,
extensia şi transferul meu fragmentat
într-o inimă caldă de javră.
şi de aceea o sărbătoresc, omule care eşti,
întotdeauna ca pe o victorie,
singura mea victorie necesară pot să spun
pentru că în javra asta, câinele meu, stăm
cu toţii ascunşi
şi eu şi tu, care citeşti şi restul
laolaltă, după cum se cuvine
în singura lumină sinceră de pe pământ
până la cea care ni se va dărui fiecăruia
dintre noi după cât am dăruit

-adevărată şi ultimă ca o apă ce nu mai
pleacă-

Introspecţie duminicală

Ah, vagabondul ăsta de suflet
Cum mai călătoreşte el nestingherit!

Se-ntâmplă ca-n praful din jurul
sandalelor sale
Lumina, meşter iscusit, să creeze
arabescuri şi filigrane
E o muzica arabă în natura tuturor
lucrurilor de care mă ating
Şi ca muşcat de fierbinţeala unei ceşti de
ceai, în soarele arid

Să tresar şi să strig: Allah!

Ieri, am intrat de-a dreptul cu umerii
într-o piaţă din Tunis
Şi de-acolo sufletul mi-a alunecat pe
mozaicul unei moschei din Maroc
Reîntors la hotel, în Cairo, am dat share
imaginii unui copil ucis în Aleppo
Când am fost eu şi când a fost el?
Şi cine, plimbându-mă prin norii ăştia de
praf,
ca pe un copil, mă îndrumă?

Delatori şi huligani

Suntem un popor de trădători,
delatori toţi: mama, tata, verii şi fraţii mei
niciunul din neamul nostru, unu'!, nu a fost vreodată altfel,
îmi striga el cu ochi înnebuniţi de băutură
...şi din al tău au fost toţi la fel, la fel!

Mai întâi, pe unu' Vasile, care-i era prieten, l-a pârât tata la directorul uzinei şi mama pe vecina de la trei (pe vremea aia amândoi lucrau la cantină şi aveam ce mânca)
iar eu îi ascultam cum îşi povesteau toate astea între ei, dimineaţa,
în bucătărie, în timp ce mîinile ni le încălzeam ţinând cănile fierbinţi cu lapte,
şi din ziua aceea am început şi eu să-i pârăsc la şcoală pe toţi
şi tot aşa mai departe ...în liceu şi facultate
iar tu trebuie să fi făcut la fel...la fel, la fel! îmi striga, privindu-mă cu ură.

Şi eu trebuie să fi făcut la fel, la fel?! - îmi spuneam,
în timp ce, amândoi stam ca abia ieşiţi din omidă şi beam faţă în faţă

cercetându-ne. Eu îi priveam pielea
întinsă ca o umbră peste faţă,
continuându-se peste paharele de whisky
şi pe vitrina barului apoi,
de unde sticlele toate mă priveau numai
şi numai pe mine
cu ochii lui holbaţi şi cu genele lui
stufoase de cowboy...
aşa că am spart iute un pahar de
marginea tejghelei
şi sărindu-i în piept, doborându-l, am
început să-i crestez
şi să-i trag pielea de deasupra sprânce-
nelor
că să pot vedea, pe sub mască, culoarea
adevărată a omului
care-mi vorbea:

la fel, la fel, la fel...

Robinson Crusoe

"Cartea neamului lui Mark Zuckerberg şi
a lui Bill Gates,
fiul lui William Henry Gates, fiul lui
Rober Royce.
Robert Royce a născut pe Hugh Calkins;
Hugh Calkins pe William Swift;
William Swift pe Jonathan Swift
...şi acesta pe Edward Zuckerberg;
Edward Zuckerberg l-a născut pe Mark
Zuckerberg."
*Cu aceste cuvinte ar trebui să înceapă
orice încercare onestă de rescriere
a Noului Testament.*

*

”La început Dumnezeu a făcut lumina,
cerul, pământul, soarele-luna-şi-stelele,
vieţuitoarele, ziua de odihnă
şi imediat, după aceea,
pe Robinson Crusoe.”
*Cu aceste cuvinte ar trebui să înceapă
orice încercare de rescriere
a Vechiului Testament.*

*

Fericit, Robinson Crusoe şi Viaţa Lui,
cea de toate zilele,

primul şi singurul dintre moderni
care a trăit însingurarea
rămânând în lumină vie.
Restul,
toţi cei care i-au urmat,
nu au mai cunoscut decât moartea cea lentă,
avizată, evaluată, feliată, filmată,
sintetică şi, mai nou, digitalizată.
Niciunul, dar absolut niciunul
n-a trăit şi n-a murit firesc.
Nici dintre părinţi şi nici dintre copii.
Amin!

Între ape...

”Între ape, numai ea era pământ.”
(Evocare, autor Nichita Stănescu)

Toate Mariile din jurul meu
au trupul numai şi numai de apă
şi de pe singura insulă pe care o cunosc
ca un Robinson Crusoe în atâţia ani
ochii mei n-au putut vedea altceva
decât un singur continent
-lichid, unitar şi nesfârşit-
ca o punte aruncată
între alte două ape
la fel de misterioase
şi de adânci
dorite sau refuzate:
între naufragiul meu
şi casa mea ultimă.
.
...şi de aceea-mi petrec
dimineţile şi serile înfricoşat
cu gândul prins în marama şoaptelor lor
toate vestindu-mi un drum,
greu de oprit dar şi greu de urmat,
şi de aceea la orizont
sângerează mereu
lumina peste feţele lor.
.
noaptea, însă, vine un zeu
şi-mi dă lecţii de zbor
...peste ape.

Mâine plec din nou

exploratorului Emil Racoviţă
cu admiraţie

Mâine plec din nou
ca un luceafăr al dimineţii
să pot bea cu fraţii mei, pinguinii,
ascunşi printre gheţare,
votcă rasă din halbe de bere
şi să privesc pe cer în noapte
deasupra noastră
cum se ivesc fosforescente balene
chiar în dreptul Carului Mare
să-mi trec iarăşi şi iarăşi prin vene
cu furie şi poftă nebună
doze duble de îndurare
până va ieşi din mine
pe jumătate tocit
tot capul dorului şi răului
acumulat într-o viaţă de javră
rătăcită pe meleaguri străine.

Măine plec iarăşi, briză!
în Antarctica mea
sub o cupolă de pânze
Belgica- tu, femeie nemiloasă-
du-mă, să-mi pot respira cu nesaţ ecoul
de iubire maximă şi toxică
-vorba poetei mele-
fără de care nu pot trăi
...la prieteni, la părinţi şi la neamuri!

Şi ajută-mă, Doamne!
să pot duce cât nu pot cuprinde
şi pentru fiecare-n parte
să mă-nvrednicesc
să rămân cum mă doreşti
ca din mijlocul lor să pot striga din nou
cu toată inima:
Trăiască Prietenia!
...iar eu îţi voi ridica Ţie
în pânzele albe de nemurire
ale neamului meu
neîndreptăţit de poeţi
o veşnică monastire
doar de iubire şi slavă!

Binecuvântat fie numele Tău
în veacul vecilor
pământ al iubirii
pe care mi l-ai dăruit
şi pe care mi l-ai ales!

Simonie

unde se vorbeşte de experienţa
unui spiriduş căprior,
călător din secolul xx1,
pe jumătate beat, iar în altă jumătate temător,
ajuns de nicăieri în vizită la Mânăstirea
"Cocoşelul din deal de Dobrogea" *
taman de Sărbătoarea Sânzienelor

pipa mea borţoasă
puşca şi cureaua
fumegând de rune
încă mai tresare
azi ca şi poimâine
dârdâind ca râia
de cuminecătură
za**C(H)E-KA** ** lămâia
pacea lumii stoarsă
s-o privească poate
un nebun se cere
gata să se-nece
valurile-n voie
conştiinţa-n farsă
doar un ştreang o ţine
munte după munte
firul ei de aur
agăţat de turlă
libertatea plânge
împletind cu grijă
clopote-balaur

gâtu-i sub bomfaier
trup pe năsălie
strâns cu sârma legii
urlă, urlă, urlă
nimeni nu aude
iar cocoşul verde
prinde-n pene aer
Aer, Aer, Aer
peste noapte creşte
cu voinici o mie
toţi grupaţi în cete
sfânta pomenire
sună ca-n Rusia.

fum de stearpă fală
târla omenirii
toată e fudulă
mana mântuirii
adiind cu jele
m-a lovit cu sete
chiar la ei în poartă
mai exact în ...(surlă)
cum pe stâlp se scrie
tot aşa şi-n carte,
unde zace-un popă
zac în jur o mie
feţele-s voioase
muşchii cu iubire
obosiţi de sală
plini de-nţelepciune
darul moleşirii
beţi de îmbuibare

dăruiţi de mamă
vasul îl răstoarnă
ochii exoftalmici
pacea stă pe gânduri
şi la ei priveşte
cochetând prin garduri
îndurarea Milei
o alintă apa
şi o-nveleşte vântul
fa**C(H)E-KA** visarea
iute ca mareea
vinu-n shop să verse
prost şi acru trece-n
alba mânăstire
printr-un dop de Cola
duduind ca trenu'
capu' mi se-nvârte
sare acu'-n lături
pe-un platan de pick-up
debandada-i gata
iată cum mă prinde
dănţuind vuieşte
toată turla-mi arde:
"говорить по-русски"
Radio Moscova:
....aici "**Mătrăguna**"!

"cine-o râde şi-o zâmbi
că-s lovit de boală
s-o mănânce coaptă"
începând din turlă
cu puroi şi usturoi
şi cu tot cu oi

cu viţei şi farisei
securişti şi popi
mai mari sau mai mici
mai vechi sau mai noi.

** Mânăstirea "Cocoş" judeţul Tulcea:*
- garnizoană-ntr-un picior ghici CHEKA ce-i? -
urâtă şi stearpă şi cu tâţoancele ei de preacurvie dând pe afară
precum se arătau odată şi acum
epoleţii aurii pe albastrul încătuşat al ţării
ca strugurii lehămesiţi atârnând de boala pământului
prin sărătura arsă a minciunii
şi a misiunii evanghelisto-securisto-colective.

** ****CHEKA** : https://en.wikipedia.org/wiki/Cheka*

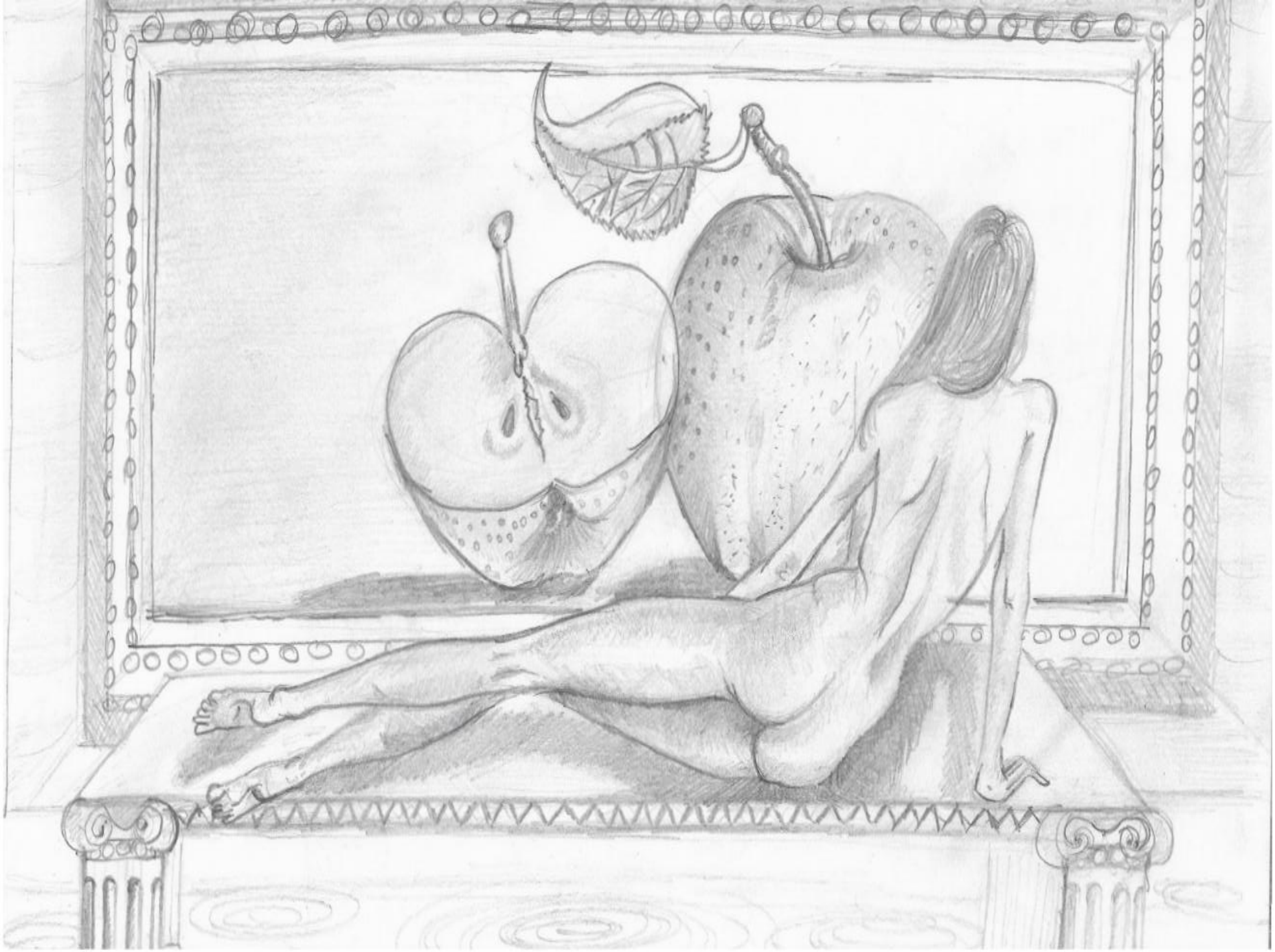

de unde să fi ştiut

“-măi, ţigane!” m-am auzit strigat
şi şoaptele în chip de ape
au şi pornit cu mine
prin pietrele din vad...
cum poate un om să-mi ştie
atât de bine rostul
şi tot nesomnul nopţii
ce singur mi-l petrec,
când stau şi-aştept cu frică
ca sufletul să-mi vie
şi cum îmi urlă apoi vrăjmaşul
în piept, cu toată ura,
dorindu-mi numai moarte, moarte,
moarte totdeauna

m-am întrebat în sinea-mi:„de unde să fi
ştiut, străinul acela?!”

„.de unde să fi ştiut
când numai eu ştiu câte trag
şi nici la prieteni n-am scăpat o iotă
cum seara caii-n grajd mi-i ţin sub cheie
şi armele ascunse-n şură,
parcă-i născut pe lună, mama lui
de hoţ
că m-a furat de zile
- spurcata vietate!

„de unde să fi ştiut, străinul acela?”

de unde să fi ştiut,
dacă nici preotului eu nu i-am spus nimic
şi singur toată vara îmi muşc din pumni de milă
cum a intrat nomadul în trupul meu cu sila
în crâşmă ca un paşă, la cărţi, mi-ar pierde viaţa
iar de nu l-aş strânge iute, în chingi, cât pot mai tare,
ar bea, ar bea şi ziua de m-ar seca de sete
iar noaptea, pentru un cur de fată,
pe la vecini ar scoate dinţii şi gardul de la faţă
„de unde să fi ştiut, străinul acela?”

de unde să fi ştiut
că liber de-aş lăsa nebunu’
de dans şi surle, vara,
n-ar mai dormi tot satul...
„de unde să fi ştiut şi cine să fi fost el oare?!”

Poet
Alpinist
Tarzan
Aviator
?

ospăţ la Enisala

de mâine, de aici,
înţelepţi ca strămbunii, înţelegeţi vă rog,
câinii şi copiii vor pleca împreună, de mână,
la şcoală
unde încă din clasele primare
vor studia dragostea omului pe pământ
şi viaţa plantelor în natură.
fiecare bob de strugure, de-acum,
va creşte mare cât pumnul
şi din boltă, singur, vinul va curge direct în butoaie
Dumnezeu şi el, special pentru noi,
îşi va reîncepe voluntariatul Său printre oameni
reînviind pe unii, întărindu-i pe alţii
toţi vom sta cum am mai fost la masă:
frumoşi şi statornici cu paharele-n mână
la trup şi la minte sănătoşi
fără să fi cunoscut niciunul
lăcomia sau zgârcenia
alcoolismul sau demenţa
prostia, omuciderea sau cancerul
dar nici iubirea învăţată numai din carte.

faţă în faţă ca roua ierbii dimineaţa
curaţi ne vom iubi din priviri, ca pruncii
şi, din când în când, câte unul dintre noi
va pleca să rezolve

una sau două din problemele lumii.
cei rămaşi vor sta aşa în aşteptare
cum stau în marile porturi
transatlanticele
tăcute să li se întoarcă turiştii,
zilele vor creşte-n jurul nostru ca vara
şi din carnea cugetelor noastre
pentru toţi necredincioşii şi răii
va izvorî un miros de ambrozie
tânără şi fierbinte
ca din moaştele sfinte.

starea naţiunii şi ea
mirosind a mohor proaspăt cosit
pe munţi şi pe flori de soare
va dormi cu dinţii în răzoare
şi cu ochii scoşi în piaţă de oameni
va înceta să mai viseze
cum se fură din viitorul
tinerelor ei vlăstare.

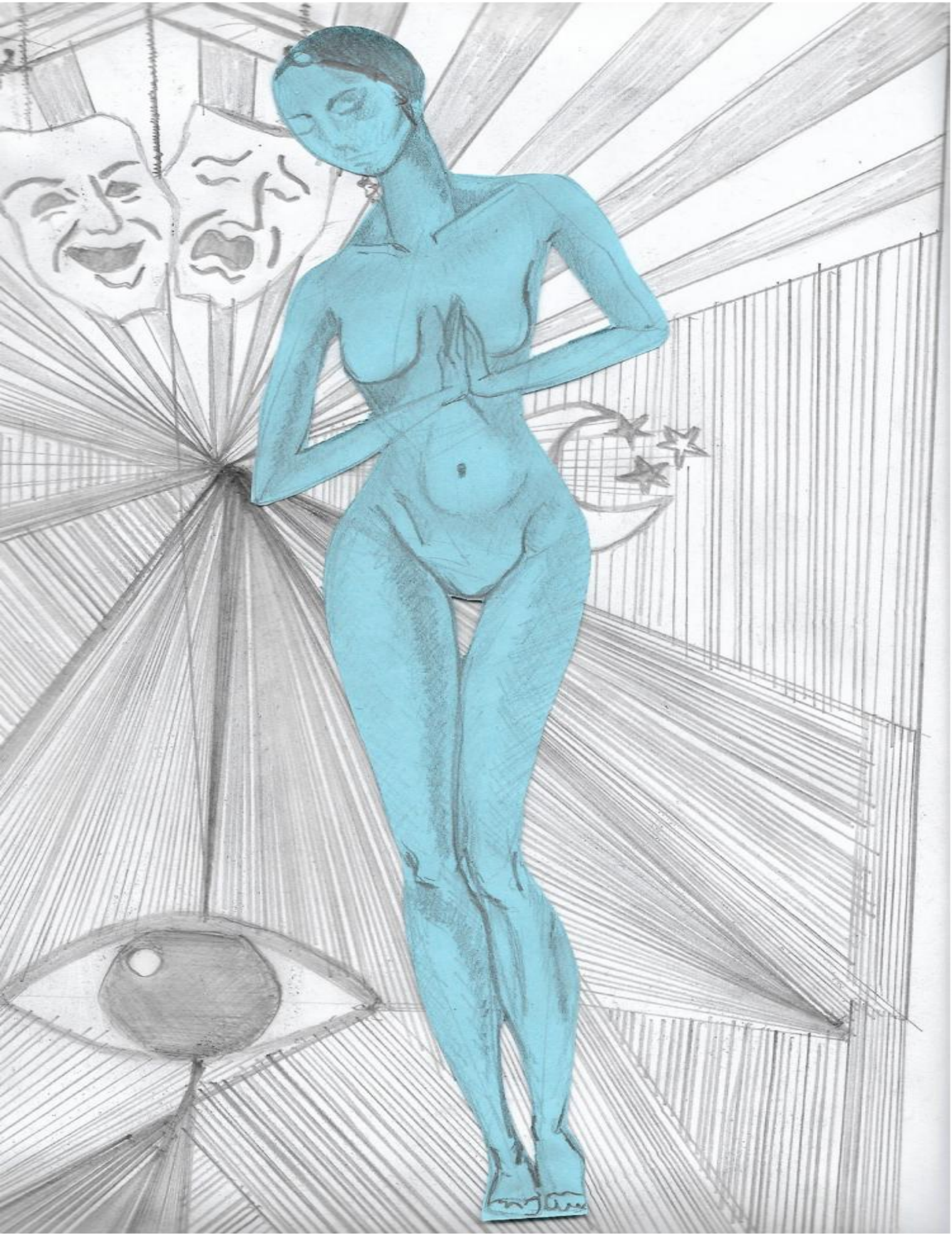

cu cel mai bătrân dintre poeme voi muri în braţe

Câte zboruri
nu s-au înregistrat pe cerul inimii mele,
tot atâtea poeme!
Dar nu le veţi cunoaşte niciodată!
Cum nu veţi şti niciodată
nici numărul celor rămase şi nepublicate
şi nici pe celelalte ce mi-au murit în braţe.
Deşi pe toate le-am iubit...cumva!

vezi, eu ţi-am spus!
acest Poem este cel mai bătrân poem al meu
şi, chiar dacă nu e scris de mine, el rămâne cel mai iubit!
de aceea îţi spun: ”ai grijă de el!”
nicio clipă de neatenţie nu ne este permisă,
niciun răgaz, picioarele lui duc toţi anii mei de străduinţă
şi am tot încercat. E normal să-i fie greu,
şi trupul să-i tremure.
Ai grijă când urcă şi ai grijă când coboară,
ai grijă, îţi spun, când, unde şi cum se odihneşte
şi la ce izvoare se adapă.

-un poem ca el niciodată nu se mai poate rescrie,
iar viaţa lui se află în orice secundă
în pericol de moarte-

.....

Vai! Uite!
...chiar în timp ce-ţi vorbeam, a căzut
ca un copil, s-a împiedicat şi s-a lovit cu fruntea de cer
părul lui alb, pletele sale care mi-au însoţit nopţile
acum sunt roşii de sânge.
Craniul lui, ca-n poza asasinării
unei enciclopedii, ne vorbeşte.
Ce ţi-am spus eu, Muză! Ce ţi-am tot spus eu, Mamă!
poemul meu bătrân, iată-l, se întoarce cu faţa spre mine şi îmi zâmbeşte!
(cum de mai au putere bătrânii să facă asemenea gesturi,
să vină moartea să-i doboare şi să zâmbească?!)
Sunetul craniului său spart ca un munte se ridică în faţa mea
sunt fără scăpare, şi era cel mai bun şi mai nobil dintre poeme
cel mai frumos, cel mai bătrân
şi-l adoram cum numai etruscii îşi adorau poezia.
Înăuntrul rănilor sale materia încă-i pulsează,

atât de îndrăgita sa materie, şi văd
ca pe nişte arcuri electrice,
înăuntru,
ultimele sale sinapse indicându-mi drumul.

Ce ţi-am spus eu, Mamă, să nu mi-l pierzi?
Tu, Muză a mea, tu, născătoareo, fără inimă şi fără de Dumnezeu,
n-ai avut grijă de cel mai iubit poem al meu
şi-n sunetul morţii lui azi voi urma şi eu.

Cu ţeasta înainte, ca într-un zid
mă voi înfige-n munte.
e ultima mea şansă pentru un respect deplin:
lovind sunetul căderii lui cu Toată Iubirea Mea!

05.10.2016

Și când nopțile
apar
gândurile nu mai
dispar
Doar un scris
ne leagă
Și o amintire
vagă

Onanismul poetului rom#n trecut de 40 de ani,

pescar flămând în umbra ideilor în floare

Singur m-am petrecut!

şi singur mă petrec pe tot cuprinsul
apelor mele,
zilnic m-am îmbrăcat singur şi ca un
nufăr răsărind de sub mulţimea apelor
tulburi
tot singur, fâşie cu fâşie,
mi-am dezbrăcat câte o mie de vieţi
posibile
în faţa focului dogoritor al vieţii;
Iar în faţa nopţilor de vise,
dintre cei vii,
nimeni n-a participat vreodată
alături de mine,
la trezirea mea
şi nici n-a însumat în somn
întrebându-mi umerii şi gambele trudite
de semnele morţii mele imanente.
Toată lumea s-a bucurat că am fost
sănătos
...şi am fost
Dovadă atât-cât-şi cum am putut,
timp de 40 de ani

m-am dedat plăcerilor mele, de tot felul, singur
şi juisând pentru câteva minute sau ore
în faţa unui gând sau vers,
mie însumi mi-am fost de ajuns
şi asta a mulţumit, în genere,
şi familia şi prietenii şi "cartierul"
chiar dacă rămâneam singurul
plângând în urmă.

Cărţile pe care le-am scris, şi ele
îmi sunt martori curaţi:
nu m-am grăbit,
singur le-am scris şi tot singur
după 40
pe un ban murdar cerut de toată lumea,
le-am publicat.
Şi da! uneori, conştiinţa mea, de sine,
în atâţia ani a cunoscut şi erecţia
una minoră, desigur,
una pe care au mai avut-o şi alţii,
mai buni şi mai îndreptăţiţi decât mine,
iar printre imaginile tuturor acestor
"sfinţi"
am fost si am rămas numai
„cel care sărutându-şi obrazul
s-a urât fără se se poată sinucide”.

În cavoul orgiilor mele de sentimente şi
trăiri,
în propria-mi oglindă, până la saturaţie,
tot ce-am văzut şi am scris
am visat la fel.
Singur m-am organizat acolo,

în tăcere adesea
si tot singur m-am satisfăcut
şi n-aş fi crezut
că ce părea a fi la tinereţe
un simplu exerciţiu de creştere
îmi va fi dat să trăiesc, necontenit,
până la moarte
...cu ruşine şi fără să fie împărtăşit.
Fără rest.
Upanişadele rămân o simplă legendă!

Singur am scris şi acestea,
nu ca să mă apăr şi nici ca să pescuiesc
printre voi.
Dintre cititorii mei plecaţi fără ancoră,
demult, într-o lume deşartă
îmi ajung doi.
Doar atât vreau să vă spun,
dumneavoastră, tinerilor
- îmblânzitori ai lumii:
Am urât şi urăsc poezia la bătrâneţe
şi pe truditorii ei,
toţi ''indiferent de sex, religie sau
naţionalitate''- cum scrie la carte.
Excepţiile nu vorbesc despre o lege
dreaptă
şi-n universul acesta, aproape, autohton,
numai Labiş se poate bucura cu adevărat
de cinste
restul sunt numai pistoale cu apă,
dume
sau pisoare.
...şi niciun parfum.

Fiecare om îşi are zeii săi...

Fiecare om îşi are zeii săi!
pe unii îi alegem noi, oamenii,
şi îi respectăm,
dar cel mai adesea
şi mai sigură rămâne,
numai
alegerea iubirii lor asupra noastră.
Acesta e şi poemul vieţii mele!
care
din Olimpul visărilor unei tinereţi risipite
peste toate insomniile şi regretele
acum îmi zâmbeşte ca un far
oglindit de ape
...cu toată lumina strălucirii lui:
Alexandria

CUPRINS:

slavă deşartă / 11

nimic n-a ajutat / 17

somnul unui faun / 21

aerodrom / 23

vinul cel mai greu / 27

ce-a fost mai greu a trecut / 29

1939-anul unor „fructe” ciudate / 31

curtea miracolelor pustiitoare şi reci / 35

ţes viermii noapte, mamă / 37

viitorul poartă aripi / 41

afară din cetate! / 43

the Saturday who took me from Somme to Gherla / 45

trei lucruri despre care azi trebuie vorbit rar şi în şoaptă / 49

Ierusalime, Ierusalime / 51

dezinfectarea “sănătăţii” ţării / 53

numai nopţile... / 57

la moartea lui Umberto Eco / 59

toţi aceşti călăreţi / 61

ziua decisivă a Judecăţii Morilor asupra muritorului meu ”eu” / 63

atât de repede / 65

omul de la Argamum / 67

despre animale şi oameni / 69

introspecţie duminicală / 71

delatori şi huligani / 73

Robinson Crusoe / 75

între ape... / 77

mâine plec din nou / 79

simonie / 81

de unde să fi ştiut străinul acela / 87

ospăţ la Enisala / 91

cu cel mai bătrân dintre poeme voi muri şi eu / 95

onanismul poetului rom#n trecut de 40 de ani / 101

fiecare om îşi are zeii săi / 105

Poem după cuprins

Nu e nimic de viaţa noastră, iată-ne
ajunşi şi aici,
înveşmântaţi în alb şi negru, două păsări
de ceaţă
aşteptând îmbrăţişaţi, aproape dispărând
în acest sanatoriu,
pe această banchiză murdară de zile şi
nopţi,
ca două statui grosier copiate după Rodin
naufragiate pe mozaicul unui ocean de
gheaţă
cel puţin bătrâneţea...dacă nu şi mai
mult.

Dacă nu şi mai mult, visători ai unor des-
tine franjurate
speriaţi şi umiliţi şi cu trupurile tatuate
ca în batjocură de o lumină oarbă
prin praful tot mai dens al acestor zile
vom continua să patinăm
pe scena acestui ridicol teatru chinezesc
de umbre
până la capăt...dacă niciodată nu există
mai mult.

Dacă niciodată nu există mai mult, acolo
unde ne va duce oceanul, acolo va sta şi
mărturia noastră
şi în mormântul lui de ape, în loc de
cenuşă, ne vom acoperi tot cu ape.

Tu însă, porumbiţa mea albă, până nu ne
sfârtecă timpul
şi răutatea semenilor ce nu cunoaşte
margini
Tu, sunetul meu dulce al poeziei, să-mi
cânţi!
Numai Tu şi nu e puţin! dacă nu şi asta
de-acum
a devenit prea mult.

sfârşit

Țes viermii noapte, mamă!